

Prolog

Bobbie Draper

„O mie de lumi“, gândi Bobbie în timp ce uşile metroului se închideau. Şi nu doar o mie de lumi. O mie de *sisteme*. Sori. Gigante gazoase. Centuri de asteroizi. Lumi spre care omenirea se avântase de mii de ori. În faţa ei, deasupra scaunelor, ecranul difuza un calup de ştiri, însă difuzoarele erau stricate, aşa încât vocea comentatorului era prea confuză pentru a putea înţelege ceea ce spunea. Graficul care, lângă el, se mărea şi se micşora cu intermitenţă îi era totuşi suficient pentru a înţelege mesajul. Sosiseră noi informaţii de la sondele ce trecuseră dincolo de portaluri. Încă o imagine a unui soare neobişnuit, cercuri marcând orbitele unor noi planete. Toate pustii. Indiferent cine construisese protomolecula şi o propulsase spre Pământ în negura timpului, nu mai răspundea la apeluri. Cel care concepuse puntea deschisese calea, dar nu trecuse niciun zeu măreţ.

„Uimitor cât de repede poate trece omenirea de la *Ce inteligenţă incredibilă a putut crea aceste minuni înfiorătoare?*, la *Ei bine, din moment ce nu sunt aici, nu le-aş putea lua materialele?*“, judecă Bobbie.

— Scuză-mă, se auzi vocea hârâită a unui bărbat, nu ai din întâmplare ceva mărunţiş pentru un veteran?

Îşi îndepărtă privirea de la ecran. Individul era subţire, cu o figură obosită. Trupul său trăda o copilărie petrecută în condiţii de gravitaţie scăzută – corp longilin şi cap mare. Bărbatul îşi umezi buzele trecându-şi rapid limba peste ele şi se aplecă în faţă.

— Veteran, spui? zise tânăra. Unde ai efectuat serviciul?

— Pe Ganymede, rosti bărbatul dând din cap și privind în depărtare, încercând să afișeze un aer de noblețe. Eram acolo când totul a luat-o razna. Când m-am întors aici, guvernul m-a aruncat ca pe o cârpă. Încerc doar să adun ceva bani, cât să mă întorc pe Ceres. Am familia acolo.

Bobbie simți cum furia îi cuprinde pieptul, dar încercă să-și păstreze calmul – și în expresie, și în glas.

— Ai încercat să apelezi la serviciile pentru veterani? Ar putea să te ajute.

— Am nevoie doar de ceva de mâncare, spuse el pe un ton ce devenise agresiv.

Bobbie se uită în lungul vagonului, de la un capăt la celălalt. De obicei, la această oră se aflau câteva persoane în vagoanele metroului. Cartierele de sub Aurorae Sinus erau toate conectate prin linii de metrou de evacuare. O parte a marelui proiect de terraformare marțiană care începuse înainte de nașterea lui Bobbie și avea să continue mult timp după moartea ei. Deocamdată nu era niciun pasager. Încercă să-și imagineze ce părere și-ar fi putut face cerșetorul despre ea. Era o femeie impunătoare, înaltă și bine făcută, dar stătea pe scaun, iar puloverul pe care și-l alesese era puțin cam larg. Așa încât ar fi putut crede că e grasă. Nu era.

— În ce companie ai servit? întrebă ea.

Bărbatul rămase o clipă derutat. Tânăra își dădu seama că se așteptase să-i fie frică de el, așa încât era neliniștit deoarece înțelese că nu se temea.

— Companie?

— În ce companie ai servit?

— Nu vreau să..., începu bărbatul umezindu-și din nou buzele.

— E destul de ciudat. Aș fi putut să jur că-i știi cam pe toți cei care se aflau pe Ganymede când a început lupta. Știi, când treci printr-o asemenea experiență, îți amintești fiecare detaliu. Pentru că-i vezi murind pe mulți dintre prietenii tăi. Ce grad ai avut? Eu am fost sergent de artilerie.

Chipul pământiu al bărbatului se albi. Își strânse buzele, înfundă mâinile adânc în buzunare și mormăi ceva.

— Iar acum, continuă Bobbie, lucrez treizeci de ore pe săptămână în structura de asistență a veteranilor. Și sunt al naibii de sigură că i-am putea oferi o șansă unui veteran onorabil ca tine.

Bărbatul se întoarse, dar Bobbie îl prinse de cot înainte ca el să evite gestul. Chipul i se schimonosi de spaimă și de durere. Îl trase spre ea și, cu o voce calmă și rostind clar și apăsător fiecare cuvânt, îi spuse:

— Inventează... altă... poveste.

— Da, doamnă, spuse cerșetorul. Așa am să fac. Da, așa voi face.

Vagonul se clătină, trenul încetinind în timp ce se apropia de prima stație din Breach Candy. Ea îi dădu drumul și se ridică, moment în care ochii bărbatului se măriră puțin. Strămoșii lui Bobbie fuseseră samoani, iar uneori femeia avea acest efect asupra celor care nu se așteptau la așa ceva. Uneori o cam deranja treaba asta. Dar nu acum.

Fratele ei locuia într-un apartament destul de drăguț, în genul celor rezervate clasei mijlocii din Breach Candy, nu departe de universitate. Locuise cu el o vreme după ce se întorsese acasă, pe Marte, și încă se căznea să-și repare viața adunând bucățile risipite. Se dovedise a fi un proces mai îndelungat decât se așteptase, iar unul dintre efecte era că avea sentimentul că i-ar datora ceva fratelui. Motiv pentru care accepta și cinele în familie.

În Breach Candy erau puține spații publice. Panourile publicitare de pe pereți clipeau când se apropia, datorită sistemului de recunoaștere facială, oferindu-i produsele și serviciile pe care se credea că și le-ar dori. Site-uri de întâlniri, înscrieri în cluburi de fitness, șaorma la pachet, ultimul film al lui Mbeki Soon, consiliere psihologică. Bobbie încercă să nu ia nimic personal, totuși și-ar fi dorit să fie mai mulți oameni în jur, ceva mai multe chipuri care să

aducă amestecului un plus de varietate. Pentru a-i permite să creadă că reclamele erau destinate, probabil, cuiva care mergea prin apropiere, nu ei înseși.

Însă Breach Candy nu mai era la fel de aglomerat ca odinioară. Vedea mai puține persoane în stațiile de metrou și pe coridoare, mai puțini oameni veneau la programul de ajutorare a veteranilor. Auzise că înscrierile la cursurile universitare scăzuseră cu șase procente.

Omenirea încă nu reușise să instaleze măcar o colonie viabilă pe una dintre noile lumi, însă informațiile transmise de sonde erau suficiente. Omenirea avea o nouă frontieră, iar orașele de pe Marte resimțeau competiția.

De îndată ce intră pe ușă, simți aroma puternică de gumbo pregătită de cumnata ei și-i auzi pe frate și pe nepot răstindu-se unul la altul. I se puse un nod în stomac, însă erau familia ei. Îi iubea. Le era îndatorată. Chiar dacă făceau ca ideea unei șaorma mâncată în oraș să pară extrem de tentantă.

— ...nu ceea ce spun, zicea nepotul.

Urma cursurile universitare, dar când începea câte o ceartă în familie, încă îl auzea în vocea lui pe puștiul de șase ani.

Fratele ei reacționează cu o voce bubuitoare. Bobbie îl auzi bătând darabana cu vârfurile degetelor în tabla mesei în timp ce-și etala argumentele. Darabana ca dispozitiv retoric. La fel făcea și tatăl lor.

— Marte nu-i o opțiune. (*Toc!*) Nu-i nici pe planul doi. (*Toc!*) Aceste porți și tot ce se află dincolo de ele nu constituie casa noastră. Efortul de terraformare...

— Eu nu contest terraformarea, spuse nepotul în timp ce Bobbie intră în cameră.

Fără o vorbă, cumnata ei o salută din bucătărie cu o înclinare a capului. Bobbie îi răspunse la fel. Sufrageria se deschidea într-un living în care un ecran cu volumul dat la minimum afișa imagini din depărtare ale unor planete

necunoscute; dintre ele vorbea cu toată convingerea un bărbat de culoare arătos, cu o pereche de ochelari cu ramă subțire.

— Nu spun decât că vom avea foarte multe date noi. Date! Asta-i tot ce spun.

Cei doi erau aplecați deasupra mesei ca și cum între ei s-ar fi aflat o tablă de șah invizibilă. Un joc de concentrare și de inteligență ce-i absorbea pe amândoi într-atât de mult, încât nu mai vedeau nimic în jur. Și în multe privințe așa și era. Bobbie își trase scaunul fără ca vreunul dintre ei să-și dea seama că sosise.

— Marte, continuă fratele ei, este cea mai studiată planetă dintre toate. Oricât de multe date noi ați obține, dacă ele nu sunt despre Marte, atunci nu contează. Nu sunt despre Marte! E ca și cum ai spune că, văzând imagini de la o mie de alte mese, vei afla informații despre masa la care stai deja.

— Cunoașterea este bună, zise nepotul. Întotdeauna mi-ai spus asta. Acum nu-nțeleg de ce faci atâta caz.

— Ție cum îți mai merge, Bobbie? interveni sec cumnata aducând un castron la masă – orez și ardei pe post de garnitură pentru gumbo.

Voia să le atragă atenția celorlalți că aveau un oaspete la cină. Întreruperea îi făcu pe bărbați să se încrunte.

— Bine, spuse Bobbie. Contractul cu șantierele navale a fost încheiat. Asta ar trebui să ne ajute să găsim de lucru pentru mulți veterani.

— Deoarece construiesc nave de cercetare și de transport, interveni nepotul ei.

— *David!*

— Îmi pare rău, mamă, dar ăsta-i adevărul, răspuse tânărul fără să bată în retragere, iar Bobbie își puse orez în castron. Modernizează toate navele care sunt ușor de modificat, după care construiesc mai multe, pentru ca oamenii să poată pleca spre noile sisteme.

Fratele ei luă orezul și lingura pentru servit, chicotind abia perceptibil, pentru a arăta cât de puțin respecta părerea fiului său.

— Prima echipă adevărată de cercetare abia a ajuns în primul dintre locurile astea...

— Tată, pe Noua Terra trăiesc deja oameni! O mulțime de refugiați de pe Ganymede...

Tânărul se opri apoi, aruncând o privire vinovată spre Bobbie; Ganymede nu era un subiect de discutat la masă.

— Echipa de cercetare încă n-a debarcat, zise tatăl lui. Vor trece ani buni până să avem acolo colonii adevărate.

— Vor trece *generații* până s-ajungă cineva de aici la suprafață! N-avem nici măcar un rahat de magnetosferă!

— Ai grijă cum vorbești, David!

Cumnata ei se întoarse. Gumbo era negru și aromat, acoperit cu o peliculă de ulei. Mirosul îi lăsa lui Bobbie gura apă. Așeză farfuria pe trepidul din ardezie și-i întinse lui Bobbie lingura, să se servească.

— Și cum e noul tău apartament? o întrebă cumnata.

— Drăguț, spuse Bobbie. Ieftin.

— Aș prefera să nu locuiești în Innis Shallow, zise fratele ei. E un cartier îngrozitor.

— Nimeni n-o s-o deranjeze pe tușa Bobbie dacă vrea să-și țină capul pe umeri, spuse nepotul ei.

Bobbie rânji.

— Neee, doar le arunc câte o privire firoasă și ei...

Din living țășni deodată o strălucire de lumină roșie. Ecranul se schimbase. Bannere roșu-viu marcau marginile sale superioară și inferioară, iar o tânără pământeană, dolo-fană, privea sobră spre obiectivul videocamerei. Imaginea din spatele ei înfățișa un incendiu și fu urmată de o fotografie de arhivă a unei vechi nave coloniale. Cuvintele negre pe fondul alb al flăcărilor anunțau: TRAGEDIE PE NOUA TERRA.

— Ce s-a-n întâmplat? întrebă Bobbie. Ce s-a mai *întâmplat*?

Capitolul 1

Basia

Basia Merton fusese cândva un tip blând, nu genul care să fabrice bombe din vechi butoaie metalice pentru lubrifianți și explozibili minieri.

Rostogoli încă un butoi afară din atelierul îngust din spatele casei sale, mergând spre unul dintre cărucioarele electrice din First Landing. Micul aliniament de clădiri se întindea spre nord și spre sud, după care întunericul câmpiei se revărsa până la orizont. Lanterna ce-i atârna la centură se balansa în timp ce mergea, aruncând umbre ciudate mișcătoare pe pământul prăfos. Animăluțe neștiute urlau spre el din afara cercului de lumină.

Pe Ilus – refuza să-i spună Noua Terra –, nopțile erau foarte întunecate. Planeta avea treisprezece sateliți naturali micuți cu albedo scăzut, distanțați atât de regulat pe aceeași orbită, încât toată lumea presupunea că sunt creații extraterestre. Oricare ar fi fost originea lor, pentru cineva crescut pe lunile lui Jupiter care aveau dimensiunile unor planete păreau a fi mai curând niște asteroizi capturați decât luni reale. Și nu făceau nimic pentru a capta și a reflecta lumina soarelui lui Ilus după ce apunea. Viața sălbatică de noapte din partea locului era constituită în mare parte din păsări mici și șopârle. Sau ceea ce noii locuitori umani de pe Ilus considerau a fi păsări și șopârle. Acestea împărtășeau cu omonimele lor terestre doar cele mai superficiale trăsături exterioare și o bază primar de carbon.

Basia gemu din cauza efortului depus la ridicarea butoiului pentru a-l așeza în bena căruciorului, iar o clipă mai

târziu îi răspunse, ca un ecou, un sunet gutural venind de la câțiva metri. Purtată de curiozitate, o șopârlă mimetică, cu ochi mici și strălucitori, se aventurase până la marginea luminii. Se auzi din nou, săltându-și capul mare de broască acoperit cu o piele pergamentoasă, în vreme ce sacul de aer de sub gât i se umfla și dezumfla odată cu emiterea sunețului. Așteptă o clipă fixându-l cu privirea și, cum el nu răspunse, se făcu nevăzută târându-se în întuneric.

Basia scoase câteva chingi elastice dintr-o cutie de scule și începu să fixeze butoaiile în bena căruciorului. Încărcătura n-ar fi explodat la o simplă cădere din cărucior, cel puțin așa îl asigurase Coop, însă nu avea chef să verifice asta.

— Baz! îl strigă Lucia.

El se îmbujoră rușinat, ca un băiețel prins că furase bomboane. Lucia știa ce intenționa să facă. Niciodată nu fusese în stare s-o mintă. Dar sperase ca ea să rămână înăuntru în timp ce el își făcea treaba. Simpla prezență a femeii îl făcu să se întrebe dacă procedează cum trebuie. Dacă era bine, atunci de ce se simțea atât de rușinat că-l vedea ea?

— Baz, repetă femeia, dar fără să insiste – cu voce tristă, deloc furioasă.

— Lucy, zise el întorcându-se.

Ea stătea la marginea cercului de lumină, cu un halat alb pe care-l strânsese în jurul trupului fragil pentru a se feri de răcoarea nopții. Trăsăturile chipului îi erau estompate de întuneric.

— Felcia plânge, i se adresă pe un ton deloc acuzator. Îi este frică pentru tine. Vino să vorbești cu fiica ta.

Basia se întoarse și trase chinga strâns peste butoaie, ferindu-și fața de privirea ei.

— Nu pot. Trebuie să vină.

— Cine? Cine vine?

— Știi prea bine ce vreau să spun. Dacă nu opunem rezistență, ne vor lua tot ce am făcut aici. Avem nevoie de timp. Iar în felul ăsta câștigăm timp. Fără platformă de

asolizare, vor fi nevoiți să folosească navetele. Așa că distrugem platforma, obligându-i în felul ăsta s-o reconstruiască. Nimeni nu va fi rănit.

— Dacă lucrurile o iau razna, putem pleca.

— Nu! se opuse Basia, surprins de violența din glasul lui. Se întoarse și făcu câțiva pași, astfel că aduse chipul femeii în lumină; ea plângea. Nu, nu mai plecăm. Am plecat de pe Ganymede. L-am lăsat pe Katoa și am fugit, iar familia mea a trăit un an într-o navă pentru că nimeni nu ne-a oferit un loc unde să ne stabilim. Nu vom fugi din nou. Nu mai fugim *niciodată*. Ei nu-mi vor lua încă un copil.

— Și mie mi-e dor de Katoa. Dar nu oamenii ăștia l-au ucis. Era război.

— A fost o decizie dictată de afaceri. Au făcut un aranjament, apoi au stârnit un război și mi-au răpit fiul.

„Iar eu i-am lăsat“, adăugă el în gând. „V-am luat pe tine, pe Felcia și pe Jacek și l-am lăsat pe Katoa în urmă, fiindcă am crezut că murise. Dar el nu era mort.“ Cuvintele erau prea dureroase pentru a fi rostite, însă Lucia le auzi oricum.

— N-a fost vina ta.

„Ba da, a fost vina mea“, îi venea să spună, dar își înghiți vorbele.

— Oamenii ăștia n-au niciun drept asupra lui Ilus, spuse el încercând să adopte un ton rezonabil. Noi am ajuns primii aici. Ne-am revendicat dreptul de proprietate. Vom obține prima producție de litiu, pe care-l vom vinde, iar cu banii încasați vom angaja avocați acasă pentru un proces adevărat. Nu contează dacă corporațiile vor fi prins deja rădăcini aici când se va întâmpla asta. Pur și simplu avem nevoie de timp.

— Dacă faci asta, te vor arunca la-nchisoare. Nu poți să ne faci așa ceva. Nu poți face asta familiei tale.

— Fac asta *pentru* familia mea, spuse el cu blândețe.

Era mai rău decât dacă ar fi strigat. Se săltă în spatele comenzilor și călcă pedala de accelerație. Căruciorul se smuci, luând-o din loc cu un sunet strident. Nu se uită în urmă – nu putea să se uite înapoi, să vadă expresia lui Lucy.

— Pentru familia mea, repetă el.

Se îndepărtă de casa lui și de orașelul dăruit pe care, când aleseseră locul pe hărțile întocmite de senzorii lui *Barbapiccola*, îl botezaseră First Landing. Și nimeni nu se mai sinchisise să-i schimbe denumirea după ce depășise stadiul de idee, ajungând să fie un loc real. Străbătu centrul așezării, două șiruri de clădiri din prefabricate, până când ajunse la fâșia lată de pământ bătătorit ce constituia drumul principal, care se îndrepta spre locul inițial de asolizare. Refugiații care colonizaseră Ilus coborâseră din nava lor la bordul unor navete mici, așa încât singura platformă de asolizare de care avuseseră nevoie fusese o întindere plată de pământ nu foarte mare. Însă cei din Royal Charter Energy, oamenii *corporației*, care dețineau o carte a Națiunilor Unite ce le punea lumea la picioare, aveau să coboare cu echipamente grele. Navetele grele de transport necesitau o platformă de asolizare reală, care fusese construită pe aceleași câmpuri deschise pe care colonia le folosisese ca loc de debarcare.

Lui Basia, asta i se părea josnic. Insultător. Primul loc al debarcării avea o anumită semnificație. Își imaginase că într-o bună zi locul urma să fie transformat într-un parc având în centru un monument pentru comemorarea sosirii lor pe această lume nouă. În schimb, RCE ridicase chiar pe locul acela o colosală monstruoasă metalică, strălucitoare. Mai rău decât atât, angajase coloniști pentru construirea sa, iar o bună parte dintre ei o consideraseră o idee bună, acceptând astfel colaborarea.

Era ca și cum îi șterseseră din istorie.

Când ajunse, Scotty și Coop îl așteptau la noua platformă de asolizare. Scotty stătea pe marginea platformei metalice, bălăbănindu-și picioarele în gol, fumând o pipă și scuipând pe solul de sub el. Lanterna electrică mică de lângă el îl învăluia într-o lumină verde stranie. Coop se afla în picioare ceva mai încolo, contemplând cerul cu dinții dezgoliți într-un rânjet înghețat. Coop era un centurian din școala veche